

การรณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่

ในประเทศไทยนั้นได้มีการรณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่มาได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว
จำนวนผู้สูบบุหรี่ในปัจจุบันจึงได้ลดน้อยลงไป แต่ในขณะเดียวกันนั้นก็อาจมีเสียงต่อต้านจาก
ผู้สูบบุหรี่ว่า การสูบบุหรี่นั้นเป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล แต่ถ้าทุกคนคิดว่าการกระทำตามใจตน
เพียงอย่างเดียวนั้นเรียกว่า สิทธิเสรีภาพแล้วละก็ สังคมเราก็คงจะวุ่นวายไม่น้อยเลยทีเดียว
ดิฉันจึงอยากจะให้คุณๆที่คิดเช่นนั้น มีจิตสำนึกไว้ด้วยว่าคำว่าสิทธิเสรีภาพนั้นนอกจากจะหมายถึง
การที่เราสามารถคิดหรือทำอะไรก็ได้โดยอิสระแล้ว เราควรที่จะนึกถึงจิตใจของผู้อื่นด้วย
และการกระทำที่ไม่ได้คำนึงถึงผู้อื่นนั้นไม่เรียกว่าเป็นสิทธิเสรีภาพเลย กล่าวคือดิฉันคิดว่า
ผู้ที่สูบบุหรี่ก็ควรจะนึกถึงคนอื่น ๆ ที่ไม่สูบและเด็ก ๆ ด้วย และควรจะให้มีการรณรงค์
ต่อต้านการสูบบุหรี่ต่อไป

ขั้นแรก ดิฉันคิดว่าในที่สาธารณะอย่างเช่น รถโดยสารประจำทาง ร้านอาหาร
ภัตตาคารต่างๆ และในสถานที่ทำงานนั้นควรจะเป็นที่ที่ปลอดบุหรี่ เนื่องจากการสูบบุหรี่ในที่
สาธารณะนั้นจะเป็นการรบกวนผู้อื่นได้จึงควรจะให้มีการจัดที่สูบบุหรี่ไว้ให้เป็นสัดส่วน

นอกจากนี้ ดิฉันคิดว่าควรจะห้ามการโฆษณาสินค้าบุหรี่ยี่ห้อต่างๆ รวมไปถึง
การถ่ายทอดภาพการสูบบุหรี่ด้วย เนื่องจากอาจเกิดความคิดที่ว่า การสูบบุหรี่นั้นเป็นสิ่งที่โก้

เมื่อเด็ก ๆ หรือวัยรุ่นได้เห็นภาพที่คาราที่มีชื่อเสียงสูบบุหรืนับเป็นอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเยาวชน

ด้วยเหตุนี้ ดิฉันจึงคิดว่าการรณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่ควรที่จะดำเนินต่อไป เราารู้จัก

เอาใจเขามาใส่ใจเราและร่วมกันสร้างสรรค์สังคมที่สะอาดและสงบสุขด้วยกันเถอะค่ะ

บุหรี

เกี่ยวกับเรื่องการสูบบุหรี่

ฉันคิดว่าควรจะต้องตั้งกฎที่เข้มงวดขึ้น

ถ้าตั้งกฎที่เข้มงวดขึ้นในทุก

ๆ

ที่แล้ว

ฉันคิดว่าจำนวนผู้สูบบุหรี่จะลดน้อยลง

เนื่องจากสูบที่ไหนก็ไม่ได้

ถ้าเลิกบุหรี่สุขภาพก็จะแข็งแรงขึ้น

ฉันคิดว่าไม่ได้เป็นเพราะว่าคนสูบบุหรี่จะไม่สามารถเลิกได้

ถ้าคิดว่าจะเลิกอย่างเด็ดขาดก็จะสามารถเลิกได้ไม่ใช่เหรอเพราะมันไม่ใช่ปัญหาเรื่องสุขภาพแต่เป็น
เรื่องจิตใจ

ฉันคิดว่าคงจะมีคนที่อยากถามฉันว่าทำไมถึงคิดเช่นนี้

นั่นก็เพราะพ่อของฉันสูบบุหรี่สูบตั้งแต่วัยรุ่นซึ่งแม้ว่าทั้งแม่และลูก

ๆ

จะขอให้เลิกบุหรี่แต่พ่อก็ไม่เลิก

และบอกว่าถ้าไม่ได้สูบบุหรี่จะเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง

ไม่ว่าฉันจะขอร้องสักกี่ครั้งพ่อก็ยังพูดเช่นนี้

ฉันคิดมาตลอดว่าพ่อก็คงไม่สามารถเลิกบุหรี่ได้แต่มีอยู่วันหนึ่ง

พ่อเข้าโรงพยาบาลและผ่าตัดต้องอยู่โรงพยาบาลประมาณ2สัปดาห์

ซึ่งในตอนนั้นพ่อก็ไม่ได้สูบบุหรี่เลย

สามารถได้แต่พอหลังจากออกจากโรงพยาบาลพอก็กลับมาสูบอีก

ซึ่งพอเป็นอย่างนี้ดิฉันและพี่น้องก็ไม่พูดถึงเรื่องนี้กันอีกเลย

ดังนั้น

ฉันจึงคิดว่าคงจะเป็นการดีถ้ามีการตั้งกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด

เพราะถ้าไม่มีสถานที่ให้สูบก็คงทำความลำบากให้กับคนที่สูบบุหรี่

และถ้ามันกลายเป็นความลำบากดิฉันก็คิดว่า คนที่พยายามจะเลิกบุหรี่ก็คงมีมากขึ้น